

tat i la seva comarca tornen a admetre el caminant, el ciclista, el passejant, amb l'amabilitat de sempre. És l'altra cara del progrés. La bona.

EL PLA DE L'ESTANY

xavi xargay

Incomprensió | Quan els pagesos de la comarca s'angunieaven perquè l'eixutesa s'apropiava dels camps, reclamaven que es portés el patró de Banyoles, sant Martírià, a l'estany. La desfilada era magnífica; els oficis, solemnes; el cerimonial, rigorós i transcendent. En els temps descreguts que vivim, aquesta tradició tel·lúrica sembla haver deixat pas a una desfilada mediàtica, i no del sant patró, sinó de les figures de plata de l'arqueta gòtica de sant Martírià. Des que les varen robar, el 12 de gener de 1980, quan arriba la Festa Major –que no coincideix amb el dia del sant– es parla i es torna a parlar de les figures. S'han anat recuperant a poc a poc, després de contactar amb un senyor belga que semblava saber-ne alguna cosa i pagant-les a preu d'or a certes persones que, imagino, devien tenir clar que estaven en possessió de peces d'art robades. Va ser greu l'espoli; ha estat greu i lenta la recuperació de les peces; i és incomprensible que de tot el procés de

recuperació se'n faci una exposició i es torni a treure a passejar el sant per les pàgines dels diaris i de les teles. Com un famós qualsevol o com un polític a la recerca de quatre vots.

Comprensió | Ja era hora que, després d'haver intentat en alguna ocasió declarar-lo *persona non grata* (simplement per usar amb gràcia els dons del vers i de la ironia), es reconegui, a casa seva, la tasca feta per Salvador Oliva a favor de la llengua catalana. Tot va bé si acaba bé, encara que s'hagi hagut de trigar nou anys: finalment l'escriptor, professor i traductor Salvador Oliva ha rebut el premi Flama de la Llengua Catalana, que atorga la Mesa Cívica de la Llengua Catalana. Si el traductor de Shakespeare al català va rebre el premi personal, el premi institucional va reconèixer l'associació Ei Gent!, pel seu treball pedagògic desenvolupat durant 20 anys. Són dues decisions justes, però en veure-les de bracet vaig tenir la mateixa sensació que quan Richard Serra, Alain Touraine, Zygmunt Bauman, Amin Maaluf i els especialistes en neurobiologia sensorial van compartir premi amb *la Roja* i van ser menys aplaudits i reconeguts que els jovencells que havien unit un país davant el televisor.

Descompressió | El teatre de festa major té un halo especial. Pot ser professional o pot ser *amateur*. Si és *amateur*, cal agrair l'esforç i la dedicació d'unes persones que perden hores de son per fer-nos arribar la màgia de l'espectacle. Tradicionalment, a Banyoles, el teatre de festa major provenia del Cercle de Catò-

lics. Feia riure. Era costumista. No tenia pretensions. Ens ho passàvem bé. Era un grup que havia arrencat amb força i ambició cap a la dècada dels seixanta i havia arribat a representar obres amb una dignitat més que notable. Estalonant aquestes venerables *amateurs*, a la dècada del setanta hi hagué un terratrèmol cultural d'on sorgiren activitats que milloraven moltíssim les propostes del darrer franquisme, sobretot en el món de l'art, però també en els del teatre i la música. Uns joves varen muntar el grup musical Tres Quarts; aquests joves s'han fet grans, han fet aportacions interessants a la vida política, cultural i social del poble, la comarca i el país; i ara, en un d'aquests *revivals* cada vegada més habituals, han dut a terme un espectacle teatral, musical, màgic: *Les cançons de Perduda*. El que dèiem: teatre de festa major fet per *amateurs* en un exercici de descompressió.

LA SELVA

joan domènech

Lloret: concurs de pintura | A Lloret, en els temps caniculars, no tot és soroll i desfilada de turistes cridaners. Hi ha entitats que s'esforcen a dignificar la vila. El Club Marina Casinet, per exemple, va acabar les activitats d'estiu amb el XV Concurs de Pintura Ràpida, que va reunir una trentena llarga de pintors. El jurat, format pels artistes locals Maria A. Comas, Josep M. Barba,

>> *L'arqueta de sant Martírià restaurada, al monestir de Sant Esteve.*

ACN

>> *Les cançons de Perduda, un espectacle teatral, musical i màgic.*

XAVI XARGAY

>> *Una de les pintures del XV Concurs de Pintura Ràpida.*

JOAN DOMÈNECH